

БИНКА ПЕЕВА
ЩАСТИЕТО Е...

chitanka.info

През един сияен юнски ден осъзнах, че съм щастлива. Осъзнаването се случи като сполетяване, връхлетяване. Хвърли се отгоре ми, както Великото Усещане, Че Е Жив се хвърли върху Дъглас в началото на „Вино от глухарчета“^[1]. Но тази книга на Бредбъри още не беше издадена тук, а когато след пет години я прочетох, си спомних моя сияен юнски ден, и така добре го разбирах Дъглас!... Може би без него моят спомен би изчезнал в мъглата на съзнанието.

И така, беше сияен юни, аз бях двадесетгодишна, стоях в градината на моите родители и внезапно разбрах, че съм цялостна и щастлива. Че съм млада, хубава, здрава, заобиколена от любими същества: прекрасния ми няколкомесечен син, татко и мама, мъжа, с когото се обичаме. И всички са здрави и хубави, и природата наоколо е най-съвършеното място за нас, и съм студентка по журналистика, за което съм мечтала от дете, и... И всичко останало, каквото и да е то, е така точно и на мястото си!

„Човек прави разни неща и не обръща внимание. А сетне внезапно се оглеждаш и изведнъж осъзнаваш какво правиш, и всъщност тогава е първият път, когато истински го правиш.“ Дъглас го мисли това.

И аз го мисля. Но може би само младостта е способна да открива нещата за първи път с такъв емоционален взрив. Не помня някога след това да съм изпитала подобен безпричинен възторг. Била съм и щастлива, и нещастна, а през годините свикнах, особено в трудни мигове, да се погледна в огледалото и да се накарам хубаво на тая жена отсреща: Вземи се в ръце, от какво се оплакваш! Изоставили те? Голяма работа! Нямах пари? Утре ще имаш! Настъпили са те по опашката? Ще ти мине! Имаш трудности? Всички имат! Стига си ревала, ти си щастлив човек!

Не знам какво е това — дар от родителите ми, може би. Но едва ли само дар. Човек се самовъзпитава цял живот, все пак. Винаги съм предпочитала да мисля, че съм любимка на съдбата, вместо че тя е несправедлива към мен. Понякога е трудно да си вярваш, но си струва да се опита, поне няма да ти навреди.

Признавам, че не мога да дефинирам какво е щастие. Да си здрав, да имаш близки хора, да не изпитваш сериозни материални затруднения, да работиш нещо, което ти харесва, да се забавляваш... Това ли е щастието? Изглежда по-лесно да се каже какво е нещастие и

да се използва методът на изключването. Само че отсъствието на нещастие Е ли щастие? Май не е...

Младостта, казват, е щастливо време. Но, Господи, колко пъти и колко силно съм се чувствала тогава нещастна! Не, клишетата не помагат. И младостта, като всяка възраст, има своите драми, и те може да изглеждат розови на по-възрастните, но не и на участниците в тях.

ОК, няма да дефинирам нищо. Само за себе си мога да говоря: аз съм щастлив човек! Имам три хубави умни и добри деца, занимавам се с нещо любимо, имам малко, но чудесни приятели, които ме ценят, справям се с живота без подлости, и може никога да не притежавам диаманти примерно, но какво от това? Не ми липсват.

Това е Моето щастие. Защо си мисля, че за всекиго е различно?

Ох, няма как да пропусна един поглед от „мъжката вселена“! На Цветан Марангозов е, поздрав за вас от мене:

ЩАСТИЕ

*Това е когато една
жена
по-умна от теб
и по-даровита
те обикне.*

[1] Вино от глухарчета — полубиографичен роман от 1957 на Рей Бредбъри, чието действие се развива в измисления град Грийн Таун (зелен град).

Заглавието се отнася до виното, направено от листа на глухарчета и други съставки, често цитрусови плодове. В историята, виното от глухарчета, направено от дядото на главния герой, служи като метафора за опаковане на всяка една от радостите на лятото в една бутилка.

По-голямата част от книгата е фокусирана върху ежедневието в малък град на Америка, и простите радости на изминалата година. — Бел.devira ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.